

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 5 listopada 2019 r.

Poz. 7343

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NPII.4131.1.739.2019 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 30 października 2019 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506, 1309, 1571, 1696 i 1815)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XI/217/2019 Rady Miejskiej w Bielsku - Białej z dnia 24 września 2019 r. w sprawie Statutu Miasta Bielska-Białej, w części:

- § 2 pkt 2 – 11 uchwały, jako niezgodnej z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 ze zm.);
- § 1 ust. 1 załącznika Nr 1 do Statutu w zakresie sformułowania: „ *po wysłuchaniu opinii Wiceprzewodniczących* „, jako niezgodnej z art. 19 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym (dalej jako *ustawa*);
- § 2 ust. 2 i 3 załącznika Nr 1 do Statutu, jako niezgodnej z art. 19 ust. 2 ustawy;
- § 14 załącznika Nr 1 do Statutu, jako niezgodnej z art. 21a w związku z art. 33 ust. 1 i 3 ustawy;
- § 15 ust. 5 w zakresie wyrazów: „ *o ich uwzględnieniu decyduje Przewodniczący Rady*” i § 17 ust. 1 pkt 2 załącznika Nr 1 do Statutu, jako niezgodnej z art. 19 ust. 2 ustawy;
- § 30 ust. 3 załącznika nr 1 do Statutu, § 1 ust. 3 Załącznika Nr 2 do Statutu w zakresie sformułowania: *z własnej inicjatywy*, § 6 Załącznika Nr 2 do Statutu i § 6 Załącznika Nr 3 do Statutu, jako niezgodnej z art. 18a ust. 1, art. 18b ust. 1 i art. 21 ust. 1 i 3 oraz art. 3 ustawy;
- § 35 ust. 1 i 2 załącznika Nr 1 do Statutu, jako niezgodnej z art. 3 ust. 1 w związku z art. 22 ustawy i z § 2 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2000 roku w sprawie sposobu ustalania należności z tytułu zwrotu kosztów podróży służbowych radnych gminy (Dz. U. Nr 66, poz. 800 ze zm.), dalej jako "rozporządzenie".

Uzasadnienie

Przedmiotową uchwałą Rada Miejska w Bielsku - Białej uchwaliła statut Miasta Bielsko - Biała. Powyższa uchwała została doręczona Wojewodzie 30 września 2019 roku. W ocenie organu nadzoru uchwała w części jest niezgodna z prawem, a zastrzeżenia co do legalności dotyczą w szczególności opisanych poniżej przepisów uchwały.

Przepisem § 2 pkt 1 uchwały Rada Miejska postanowiła o utracie mocy obowiązującej uchwały Rady Miejskiej Nr XI/212/2003 z dnia 20 maja 2003 r. w sprawie Statutu Miasta Bielska-Bielska-Białej (Dz. Urz. Woj. Śl. z 2003 r. nr 53, poz. 1640), następnie przepisami § 2 pkt 2-11 uchwały Rada wprowadziła regulację, której celem było uchylenie wszystkich uchwał nowelizujących uchwałę pierwotną w sprawie Statutu Miasta Bielsko – Biała oraz uchwał przyjmujących tekst jednolity tego Statutu.

W ocenie organu nadzoru działanie Rady wynikające z treści przepisu § 2 pkt 2 - 11 uchwały jest niedopuszczalne w świetle zasad demokratycznego państwa prawnego, których elementem jest zasada prawidłowej legislacji.

Należy podnieść, że zgodnie ze stanowiskiem prezentowanym w doktrynie i orzecznictwie (por. wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 20 września 2012 r., sygn. akt III SA/Wr 317/12), przepisy zmieniające mają charakter niesamodzielny - nie służą bezpośrednio do wyrażania norm prawnych, lecz do wprowadzania zmian w obowiązujących przepisach merytorycznych. Niesamodzielny charakter przepisów nowelizujących oznacza również, że mają one charakter jednorazowy (por. G. Wierczyński, Redagowanie i ogłaszanie aktów normatywnych. Komentarz). Ich normatywny skutek wyczerpuje się w momencie ich wejścia w życie w postaci zmian, które one dokonują (zob. postanowienie TK z dnia 20 października 2008 r., K 21/07, OTK-A 2008 r. Nr 8, poz. 149). Nowelizowane przepisy otrzymują nowe brzmienie i od tej chwili samodzielnie regulują określone stosunki społeczne. Stwierdzić można nawet, że przepis zmieniający – po wejściu w życie i wywarceniu skutku prawnego w postaci zmiany innych przepisów – ulega tzw. skonsumowaniu. Oznacza to, że sam w sobie przestaje być elementem systemu prawa. Jego treść ulega bowiem „przeniesieniu” do tekstu przepisu zmienianego. Są to tzw. „metaprzepisy” i jedną z ich cech szczególnych jest to, że one same w sobie nie podlegają „stosowaniu” w klasycznym rozumieniu tego słowa. Jak trafnie to ujął TK w wyroku z dnia 12 grudnia 2005 r., SK 20/04, OTK-A 2005, nr 11, poz. 133: *to nie przepis nowelizujący (ergo ustawa, której jest elementem) podlega stosowaniu rozumianemu jako wynik subsumcji, lecz przepis nim zmieniony*. Skoro zaś przepisy zmieniające nie podlegają bezpośrednio stosowaniu, to nie mogą się do nich odnosić żadne przepisy uchylające. Uchylenie przepisów zmieniających po ich wejściu w życie nie powoduje automatycznie „wycofania” zmian, które one wprowadziły, ani nie przywraca mocy przepisom przez nie uchylonym (*abrogata lege abrogante non reviviscit lex abrogata*). Tylko uchylenie przepisów zmieniających w okresie ich *vacatio legis* powoduje, że przepisy te nie dochodzą do skutku. Z powyższych powodów - ich uchylenie po dniu ich wejścia w życie, a tym bardziej po uchyleniu uchwały pierwotnej jest bezprzedmiotowe i niedopuszczalne.

Podobnie należy stwierdzić w przypadku tekstu jednolitego uchwały. Sporządzenie tekstu jednolitego w drodze uchwały nie jest aktem tworzenia prawa, gdyż ma charakter wyłącznie techniczny i polega na redakcyjnym uporządkowaniu tekstu aktu normatywnego. Tekst jednolity nie stanowi zatem samoistnego źródła prawa, a jedynie urzędową wersję tekstu ujednoliconego, czyli takiego tekstu aktu normatywnego, na który naniesiono wszystkie zmiany wynikające z aktów nowelizujących dany akt, które weszły w życie do dnia dokonywania ujednolicenia. Trafnie ujął to Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 8 listopada 2006 r., III SA/Wr 404/06, CBOSA: *tekst jednolity jest autorytatywnym stwierdzeniem aktualnej treści danego aktu normatywnego, a jego sporządzenie polega na naniesieniu na tekst pierwotny zmian wprowadzonych przepisami zmieniającymi, które weszły w życie po ogłoszeniu tekstu pierwotnego. Tekst jednolity ma więc charakter deklaratoryjny, tj. nie wprowadza żadnych zmian do porządku prawnego, a tylko stwierdza, jaka jest w danym momencie treść aktu normatywnego*. To oznacza, że byt prawny takich uchwał jest nierozzerwalnie związany z bytem uchwały, do treści której się odnoszą. W konsekwencji uchylenie uchwały, której tekst potwierdzony został w uchwałach przyjmujących tekst jednolity, automatycznie powoduje utratę mocy obowiązującej tychże uchwał.

Zasada prawidłowej legislacji ma doniosłe znaczenie w systemie prawa i jej wagę niejednokrotnie podkreślano w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego. Składa się na nią szereg dyrektyw złączonych pod względem aksjologicznym (służą one ochronie wspólnych wartości, jakimi są zaufanie obywateli do państwa i prawa oraz pewność prawa) oraz funkcjonalnym (stanowią dyrektywy kierowane do prawodawcy i odnoszą się do procesu tworzenia prawa). Zasada prawidłowej legislacji została ukształtowana jako „system ściśle ze sobą powiązanych dyrektyw adresowanych do prawodawcy, wskazujących jak należy dokonywać zmian prawa w państwie prawnym” (K. Działocha, T. Zalasieński, Zasada prawidłowej legislacji jako podstawa kontroli konstytucyjności prawa, Przegląd Legislacyjny 2006, nr 3, s. 6-7). Wskazane naruszenie, dokonane przez Radę Miejską w Bielsku - Białej, godzą w „rudymen tarne kanony techniki prawodawczej” (postanowienie TK z dnia 27 kwietnia 2004 r., P 16/03, LEX nr 107520), a zatem konieczne jest stwierdzenie nieważności § 2 pkt 2-11 uchwały, jako istotnie naruszającego art. 2 Konstytucji RP.

Niezależnie od powyższego należy podnieść, że Statut gminy jest zasadniczym aktem jednostki, stanowiącym o jej ustroju (art. 3 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym), uchwalanym przez radę gminy na podstawie normy kompetencyjnej z art. 18 ust. 2 pkt 1 ustawy. Zgodnie z art. 40 ustawy, na podstawie upoważnień ustawowych gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy (ust. 1). Na podstawie przepisów tej ustawy organy gminy mogą wydawać akty prawa miejscowego w zakresie m.in. wewnętrznego ustroju gminy (ust. 2). Jednocześnie norma art. 3 ust. 1 ustawy przesądza, że o ustroju gminy stanowi jej statut, który podlega ogłoszeniu w wojewódzkim dzienniku urzędowym (art. 22 ust. 2 ustawy). Zestawienie rozwiązań prawnych przyjętych w powyższych przepisach dobitnie wskazuje na tożsamość przedmiotu ich regulacji, a tym samym na to, że statut gminy jest aktem

prawnym o charakterze normatywnym (por. wyroki NSA w sprawach o sygn.: II SA 6/99; II SA 3174/95 ONSA 1997/2/64; II SA 1525/00; II SA/KR 1975/00 Wspólnota 2001/9/54).

Uchwała rady gminy w przedmiocie nadania statutu gminie, jako akt prawa miejscowego, podlega szczególnym rygorom prawnym. Przepisy takiej uchwały w zakresie elementarnych ustaleń ustrojowych gminy winny być kompletne, jednoznaczne, czytelne oraz nie powinny budzić żadnych wątpliwości interpretacyjnych. Materia statutowa obejmować więc może wszelkie kwestie z zakresu ustroju gminy, o ile nie zostały one już uregulowane aktem wyższego rzędu i o ile ich regulacja nie będzie naruszała obowiązującego prawa. Statut gminy powinien normować materię ustrojową gminy w takim zakresie, w jakim nie czynią tego ustawy, a jego treść musi być z nimi zgodna. Należy bowiem podkreślić, że uregulowania aktów prawa miejscowego powtarzające bądź modyfikujące obowiązujące już unormowania ustawowe – stanowią – w myśl ugruntowanego w tym zakresie orzecznictwa sądowo-administracyjnego - istotne naruszenie prawa (zobacz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 października 1999 roku w spr II SA/ Wr 1179/ 98 – z dnia 25 marca 2003 roku w spr. II SA/Wr 2572/02 z dnia 5 stycznia 2005 roku w spr. III RN 40/00, wyroki Wojewódzkich Sądów Administracyjnych: w Olsztynie dnia 29 stycznia 2009 roku w spr. II SA/OI 974/08, w Krakowie z dnia 30 stycznia 2009 roku w spr. II SA/Kr 1242/08 - publikowane w bazie orzeczeń). Tym samym konstrukcja tychże przepisów nie daje prawa radzie gminy ani do stanowienia aktów prawa miejscowego regulujących zagadnienia inne niż wymienione w tych przepisach, ani podejmowania regulacji w inny sposób niż wskazany przez ustawodawcę, gdyż oznaczałoby to wykroczenie poza zakres delegacji ustawowej. Zakres spraw podlegających unormowaniu w Statucie Gminy ma charakter wyczerpujący, co należy rozumieć w ten sposób, że uchwalając Statut, rada powinna zawrzeć w nim postanowienia odnoszące się do wszystkich enumeratywnie wymienionych w ustawie zagadnień. Wskazując zakres zagadnień, które mogą być objęte Statutem, ustawodawca w skonstruowaniu delegacji ustawowych nie posłużył się sformułowaniem "w szczególności może określić", ale sformułowaniem kategorię, co prowadzi do wniosku, że treść Statutu musi bezwzględnie odpowiadać zakresowi delegacji ustawowych. Skoro w Statucie mogą znaleźć się tylko takie postanowienia, których przedmiot mieści się w zakresie wyznaczonym ww. przepisach ustawy gminnej, to wszelkie odstępstwa od katalogu sformułowanego w tych przepisach przesądzą o naruszeniu delegacji ustawowej, jak i konstytucyjnej zasady praworządności w zakresie legalności aktu prawa miejscowego. Tego zaś typu naruszenia stanowią istotne naruszenie prawa, którego skutkiem jest stwierdzenie nieważności wadliwych unormowań uchwały ustrojowej.

Tymczasem, w treści analizowanej uchwały zostały zawarte takie unormowania, które nie czynią zadość wymogom stawianym aktom prawa miejscowego. Przepisy te bowiem albo stanowią niedopuszczalne powtórzenie lub modyfikację przepisów, albo regulują określone sprawy w sposób sprzeczny z obowiązującym prawem, bądź też wykraczają poza zakres upoważnienia ustawowego.

I tak przepisem § 1 ust. 1 Załącznika Nr 1 do Statutu Rada Miejska w Bielsku – Białej przewidziała, że *Sesję przygotowuje i zwołuje Przewodniczący Rady, po wysłuchaniu opinii Wiceprzewodniczących Rady, ustalając porządek obrad, miejsce, dzień i godzinę rozpoczęcia sesji*. W ocenie organu nadzoru nałożony na Przewodniczącego Rady powyższym przepisem obowiązek wystąpienia o opinię do Wiceprzewodniczących Rady przed przygotowaniem i zwołaniem sesji Rady Miejskiej nie znajduje uzasadnienia w obowiązujących przepisach prawa. Zasady zwoływania sesji normuje przepis art. 20 ust. 1 ustawy, który to nie zawiera w swej treści podobnego obwarowania, ani też nie zawiera podstawy do jego wprowadzenia przez radę gminy. Wobec czego regulację § 1 ust. 1 Załącznika Nr 1 do Statutu należy uznać za niedopuszczalną modyfikację przepisów ustawowych, co stanowi istotne naruszenie prawa.

Organ nadzoru zauważa również nieprawidłowości unormowań uchwały będące wynikiem niedopuszczalnej praktyki powtórzeń przepisów ustawowych. Przepisem § 2 ust. 2 i 3 załącznika Nr 1 do Statutu Rada Miejska przewidziała, że *Przewodniczący Rady może wyznaczyć do wykonywania swoich zadań Wiceprzewodniczącego. W przypadku nieobecności Przewodniczącego i niewyznaczenia Wiceprzewodniczącego, zadania Przewodniczącego Rady wykonuje Wiceprzewodniczący najstarszy wiekiem*. Należy zauważyć, że uregulowanie to jest powtórzeniem przepisu art. 19 ust. 2 zd. 2 i 3 ustawy. Odczytywane w kontekście przepisów kwestionowanej uchwały nabiera ono odmiennego charakteru, aniżeli wynika to z kontekstu ustawy. W takim zaś przypadku tego typu naruszenia kwalifikowane są jako naruszenia charakterze istotnym.

W kwestionowanym przepisie § 14 załącznika Nr 1 do Statutu z kolei, uchwałodawca w sposób nieuprawniony nałożył na pracowników samorządowych (pracowników Biura Rady Miejskiej) obowiązek obsługi sesji, gdy tymczasem, zgodnie z art. 33 ust. 1 i 2 ustawy, organizację i zasady funkcjonowania Urzędu

Miasta określa regulamin organizacyjny, nadany w drodze zarządzenia przez Prezydenta Miasta, który jest kierownikiem Urzędu. To z Regulaminu wynikać więc powinno, która komórka organizacyjna (albo pracownicy zajmujący jakie stanowiska służbowe) odpowiedzialni są za obsługę Rady, w tym za obsługę jej sesji. Ponadto, w myśl przepisu art. 21a ustawy, uprawnienia zwierzchnika służbowego w stosunku do pracowników wykonujących zadania organizacyjne, prawne oraz inne zadania związane z funkcjonowaniem rady gminy, komisji i radnych, wykonuje przewodniczący rady gminy. W związku z powyższym zobowiązanie pracowników do wykonywania określonych czynności służbowych na rzecz Rady Miejskiej, w drodze regulacji statutowych stanowi także istotne naruszenie kompetencji, przyznanych art. 23a ustawy Przewodniczącemu Rady.

Kolejnymi kwestionowanymi uregulowaniami Statutu, są przepisy § 30 ust. 3 załącznika Nr 1 do Statutu, § 1 ust. 3 załącznika Nr 2 do Statutu, § 6 Załącznika Nr 2 do Statutu i § 6 Załącznika Nr 3 do Statutu. Zgodnie z treścią pierwszego z nich: *Komisje mogą podejmować współpracę z odpowiednimi komisjami rad innych jednostek samorządu terytorialnego, zwłaszcza sąsiadujących, a nadto z organizacjami społecznymi i zawodowymi, działającymi na obszarze Miasta.* Z kolei w przepisach § 6 Załącznika Nr 2 do Statutu i § 6 Załącznika Nr 3 do Statutu Rada Miejska przyznała Komisji Rewizyjnej i Komisji Skarg, Wniosków i Petycji prawo zasięgania porad, opinii i ekspertyz osób posiadających wiedzę specjalistyczną dotyczącą kontroli. W myśl powyższych przepisów wykonanie konkretnych ekspertyz i opracowań tematycznych Komisja może zlecić instytucjom lub ekspertom spoza Rady i Urzędu za pośrednictwem Prezydenta. W takim wypadku Komisja miałaby wnioskować pisemnie do Prezydenta o zlecenie ekspertyzy/opracowania wskazując zakres prac.

Formułując zarzut naruszenia prawa przez powyższe przepisy uchwały, należy podnieść, że art. 21 ust. 3 ustawy zawiera sformułowanie, że „komisje podlegają radzie gminy”. Konsekwencją tej podległości jest ciążący na komisjach obowiązek przedkładania radzie planu pracy oraz sprawozdań z działalności, ewentualnie informowania o wszelkich podejmowanych przez nią działaniach. Przepis ten jednoznacznie kształtuje pozycję komisji w stosunku do rady gminy, czyniąc ją jedynie wewnętrznym i pomocniczym organem rady gminy. Z tego powodu nie jest dopuszczalne kreowanie w statucie gminy jakiegokolwiek relacji komisji - wobec innych podmiotów, poza radą i przyznawanie komisji prawa do podejmowania współpracy z komisjami rad innych jednostek samorządu terytorialnego. Zasada podległości komisji wobec rady znajduje również zastosowanie do szczególnych komisji, którymi są: Komisja Rewizyjna i Komisja Skarg Wniosków i Petycji. Zgodnie bowiem z art. 18a ust. 1 ustawy *rada gminy kontroluje działalność wójta, gminnych jednostek organizacyjnych oraz jednostek pomocniczych gminy; w tym celu powołuje komisję rewizyjną.* Stosownie zaś do treści art. 18b ust. 1 ustawy *rada gminy rozpatruje skargi na działania wójta i gminnych jednostek organizacyjnych; wnioski oraz petycje składane przez obywateli; w tym celu powołuje komisję skarg, wniosków i petycji.* Z treści powyższych przepisów prawa również jednoznacznie wyłania się pomocniczy charakter komisji względem organu stanowiącego. W związku z czym Rada nie ma podstawy do przyznania komisjom większej samodzielności, aniżeli wynika to z przepisów ustawy, jak również kreowania stosunków prawnych tych komisji z innymi niż Rada Miejska w Bielsku – Białej, podmiotami. Tym samym przyznane Komisjom prawa do korzystania z porad i ekspertyz podmiotów zewnętrznych, spoza Rady, czy też prawo występowania do Prezydenta o wykonanie takich ekspertyz – z pominięciem Rady - należy uznać za niedopuszczalne. Jedynym bowiem uprawnionym podmiotem do wnioskowania o przeprowadzenie takich czynności do Prezydenta, będzie Rada Miejska w Bielsku – Białej. W kontekście powyższych argumentów wskazujących na brak samodzielności w stosunkach prawnych komisji rady, jak również art. 18a ust. 4 ustawy, przewidującego, że komisja rewizyjna wykonuje inne zadania **zlecone przez radę** w zakresie kontroli, należy zakwestionować przepis § 1 ust. 3 załącznika Nr 2 do Statutu w zakresie, w jakim Rada uregulowaniami statutowymi przyznała Komisji Rewizyjnej prawo przeprowadzania kontroli z *własnej inicjatywy*.

Analizując treść kwestionowanego § 15 ust. 5 załącznika Nr 1 do Statutu, przyznającego Przewodniczącemu Rady prawo decydowania o uwzględnieniu poprawek i uzupełnień do protokołu z sesji, wnoszonych przez radnych, należy mieć na uwadze przepis art. 19 ust. 2 zd. 1 ustawy. Kompetencje przewodniczącego rady określone w tym przepisie zostały ograniczone wyłącznie do organizowania pracy rady oraz prowadzenia obrad rady. Statut może precyzować zadania przewodniczącego. Nie może natomiast nakładać na niego innych obowiązków, ani przyznawać mu innych kompetencji niż te, które wynikają z ustawy. Zadania związane z pełnieniem funkcji przewodniczącego (wiceprzewodniczącego) rady gminy mają charakter materialno-techniczny. Przepis art. 19 ust. 2 ustawy jednoznacznie kształtuje usługowy charakter funkcji przewodniczącego w stosunku do rady gminy, przez co nie jest dopuszczalne przyznanie przewodniczącemu (wiceprzewodniczącemu) organu stanowiącego gminy jakichkolwiek innych uprawnień niż

te, które wynikają z przywołanego przepisu, a zwłaszcza uprawnień decyzyjnych i rozstrzygających. W kontekście powyższych rozważań prawnych za niezgodne z prawem organ nadzoru uznał również przepis § 17 ust. 1 pkt 2 załącznika Nr 1 do Statutu, uregulowaniami którego Rada Miejska przyznała inicjatywę uchwałodawczą Przewodniczącemu Rady.

Za niezgodny z prawem należy również uznać przepis § 35 ust. 1 i 2 załącznika Nr 1 do Statutu. Uregulowaniami tego przepisu Rada Miejska postanowiła, że:

1. O wyjeździe Radnego w ramach delegacji decyduje Przewodniczący Rady.

2. Właściwym do dokonania czynności z zakresu wyjazdu służbowego Przewodniczącego Rady jest każdy z Wiceprzewodniczących Rady.

Powyższa regulacja prawna w sposób istotny narusza prawo, to jest przepis § 2 rozporządzenia. Po pierwsze bowiem Rada tą regulacją w sposób niedopuszczalny zmodyfikowała treść ustępu 1 tego paragrafu, a po drugie w niewłaściwym trybie zrealizowała swe uprawnienie wynikające z ustępu 2 tego przepisu. W § 1 rozporządzenia wskazano, iż podróżą służbową jest wykonywanie przez radnego zadania mającego bezpośredni związek z wykonywaniem mandatu, określonego przez przewodniczącego rady gminy, poza miejscowością, w której znajduje się siedziba rady. W § 2 ust. 1 rozporządzenia wskazano, iż termin i miejsce wykonywania zadania oraz miejscowość rozpoczęcia i zakończenia podróży służbowej określa przewodniczący rady gminy w poleceniu wyjazdu służbowego. Zaś w § 2 ust. 2 rozporządzenia uregulowano, iż czynności, o której mowa w ust. 1, w stosunku do przewodniczącego rady dokonuje wiceprzewodniczący wskazany przez radę. Przy czym, wobec braku stosownego upoważnienia ustawowego, wskazania tego rada nie może dokonać w drodze aktu prawa miejscowego.

Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że uchwała Nr XI/217/2019 Rady Miejskiej w Bielsku - Białej z dnia 24 września 2019 r. w sprawie Statutu Miasta Bielska-Białej, we wskazanym wyżej zakresie sposób istotny narusza prawo. Stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały w określonej w petitum zawiadomienia części należy więc uznać za uzasadnione i konieczne.

Stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa, w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

z up. Wojewody Śląskiego
Dyrektor Wydziału Nadzoru Prawnego

Krzysztof Nowak